

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput V. De particulari Synodo Antiochiae congregata, quae Athanasium quidem depositus: Gregorium vero in ejus locum substituit. Item de duabus fidei expositionibus, & quinam illis consenserint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

επολλεις των παρρόντων ήγον οσσι τοι δέρεις
εφέρονται καὶ τεργάσιον ὁ λαός βλέπων
ήγοντο, καὶ τὸ θεῖον ἐδόξαζον καὶ μάλιστα
μὲν τηλεοδόκτονος δρέπανος συμφορεῖν, οὐ γάρ τως
διπλανεῖν, ὡς εἰσῆλθε, καὶ θεομηλίαν Θη-
σεων ταῖς αἰλεξανδρεῖς αἴσθαις ἔτι δὲ τε-
λεῖτος, δικῆς διακελεύει τὸ πλήθος, εἰς
ειδας δογμάτων εἰς τὸ Φανερον καθίσαντο
καθάπτων απεδήμητος, τοῖς μὲν τὰ αἱρέεις
γέλεσι, μακεδόνος χρεογενεῖς τοῖς δέ ομοσ-
σιον τῷ ταύτῃ τὸν γοῦν δοξάζοντο, παιών
Πηγοκοπεῖν· καὶ τότο ἀπορεῖται μὲν δὲ τὸν
παιών χρεογενεῖαν, τοῦ χρυσού μὲν θρόνον
λέγεται, ἐπιχειρεῖται δικαστήριον τοῦ χαλέπαινεν,
εἰδαξιν τῆς ἐπισκοπῆς ἐπιβοσπεῖσον· δέ
ἐπιβολῆς τε τῷ τεργάσιον παιών αἰπεχθανο-
μένον, σωμόδον καθίσας τὸν μὴ αἰπεώσασ-
της ἐκκλησίας· οὐτε δέ τοι νικουμένεας
ἐπισκόπων τὸν καντανταπόλεως Θεόν
παρεδώκει.

A Ariani quidem parum fiduciae ac libertatis habueré: populus vero defixis in illum oculis, nutum ejus sequebatur, Deoque laudes dicebat, maxime post insperatam Arii calamitatem: quem per divinam ultiōnēm eo quem diximus modo imprecationibus Alexandri extinctum fuisse credebant. Post obitum autem Alexandri, plebs in duas partes divisa, palam ad opinionē contentionē & ad pugnam usque prorupit. Et Arianis quidem studium fuit ut Macedonius ordinaretur: Homouianī contrā, operam dabant ut Paulus crearetur Episcopū: idque tandem prævaluit. Ceterum post ordinationē Pauli, cum Imperator in urbem venisset, aberat enim tunc cum fieret ordinatio: id factū permoleste tulit, quasi Episcopatus homini indigno commissus fuisse. Perque insidias eorum qui Paulo erant infensi, Synodo convocata, illum quidem Ecclesia expulit: Eusebio vero Nicomedia Episcopo sedem Constantinopolitanam tradidit.

Κεφ. 6.

C De particulari Synodo Antiochiae congregata, que Athanasium quidem depositus: Gregorium vero in eius locum substituit. Item de diuabus fidei expositionibus, & quinam illis conseruentur.

H Is confectis, Imperator Antiochiam Syriæ perrexit. Ubi cum absoluta esset Ecclesia amplitudine simul ac pulchritudine excellens, quam Constantinus dum in vivis esset, administrō usus Constantio filio, & dicare cœperat, Eusebianis jampridem hoc molientibus, opportunum id tempus viuum est ad Synodum colligendam. Iste igitur cum aliis ejusdem opinioñis fautoribus, simul omnes septem & nonaginta Episcopi, variis ex locis Antiochiam tunc temporis convenerunt: specie quidem ut Ecclesiam recens adificatam dedicarent: re ipsa autem, sicut exitus declaravit, ut decreta Nicani Concilii abrogarent. Praerat tunc Antiocheni Ecclesiæ post Euphronium Flaccillus. Annus autem quintus volvebatur ab obitu Constantini Magni. Cum ergo universi Episcopi convenienter, & Imperator ipse Constantius adesset, complures eorum indignari coeperunt, & Athanasium graviter accusare, quod sacerdotalem legem quam

Rrr iii

πετελοῦστες ἐπισκόπες, τολμαχόθεν εἰς
αἰποχαὶσιν αὐλῆτον τερφάσσον μὴν οὐ επὶ^τ αφερόντης τῆς νεκρυροῦ ἐκκλησίας· οὐ δὲ τὸ
ἀποστολὴν εἰπει μεταποιοῦσα τὸν ἐν νικαιᾳ
δοξάνταν ἥγετο δὲ τηλεκατατῆς αὐλοχέων
ἐκκλησίας πλάκητο μὲν οὐ φέροντο· τερμ-
πον δὲ τὸ πνεῦμα Διὸς τῆς καντανίνης τοῦ
μεγάλου τελευτῆς· ἐπεὶ δὲ πάλις οἱ ἐπώ-
κοποι τηλευτῆς τον παρεῖ δὲ καὶ οὐτοις λαζα-
κινοῖς· ηγανάκτην οἱ πλέοντες, καὶ δεινῶς
διατάσσοντες, οὐτοις λαζακίνας.

ipsi tulerant, contempnisset, & Alexan- A
drinam Ecclesiam prius receperisset, quam
id ipsi permisum fuisse à Synodo. Unde
& civibus causam necis illum fuisse di-
cebant, propterea quod illo in urbem
ingrediente, mota esset editio: & multi
quidem interfecit: non pauci vero ad
judicium tribunalia perducti fuisse.
Hujusmodi sermonibus cum gravissima
adversus Athanasium confitata esset ca-
lumnia, decreverunt ut Gregorius Ale-
xandrinæ Ecclesiæ præsideret. Post haec
conversi ad questionem de fide, nihil
quidem in decretis Nicæni Concilii re-
prehenderunt. Literas vero ad singula- B
rum urbium Episcopos miserunt, qui-
bus indicabant se utpote Episcopos,
Arium nequaquam secutos esse. Quo-
modo enim, ajebant, illum qui erat
Presbyter, non secuti essent? Sed cum
fidem ejus examinassemus, illum potius
suscepimus. Porro se non aliter crede-
re affirmant, quam juxta fidem ab ini-
tio traditam. Eam vero esse quam Epis-
tolæ Iuæ subjiciunt: in qua substantia
quidem Patris & Filii, & vocabuli Con-
substantialis nulla fit mentio: Sensus
vero adeo anceps & ambiguus est, ut
nec Ariani, nec ii qui Nicænam Syno-
dum sequebantur, compositionem ver- C
borum illius accusare possent, quasi ver-
ba ignota essent sacrae Scripturae. Præ-
termisssis enim de industria vocabulis
qua utriusque ex æquo rejiciebant, ea ver-
ba qua ut utrisque admittebantur, for-
mulæ Iuæ indiderunt. Nam & Filium
simil cum Patre esse, & unigenitum ac
Deum esse, & ante omnia existere; cat-
nem item a sumpta & patris voluntate
impletæ, aliaque ejusmodi confi-
tentur. Utrum vero coæternus & con-
substantialis Patri sit nec ne, neuti-
quam adscriperunt. Postea vero cum
illos, ut verisimile est, hujus formulæ
penitus, aliam rursus ediderunt: qua
in reliquis quidem cum Nicæna fide
consentit, ut opinor, nisi forte quis sens-
us mili quidem incomptus, in verbis
abditus latet. Sed tamen nescio qua de
causa consubstantiale Filium dicere
detractantes, immutabilem nec con-
versioni obnoxiam ejus divinitatem af-
seruerunt, eumque substantia, con-
silio, potentia & gloria Patris nullaten-
us discrepantem imaginem, & omnis
creature primogenitum pronuatiarunt.

Τεσμὸν, ὃν αὐτοὶ οἱ θεῖοι καὶ τέλος Φίληρον
ναι πρῶτοι συνόδιοι, τοὺς αἱ ἀλεξανδρεῖον εγκατ-
ήσαν δυτικαὶ οὐδέποτε. ἐπὶ τέτε τοῦ θεοῦ θεατὴν
πολιτεῖται αἴτιον αὐτὸν ἔλεγον, ὡς μητραῖς τούτοις
τούλιν εἰσῆσθαις κανθάρους καὶ ποτὸν
μὴν αἰναρεῖται, τῶν δὲ δικαστηρίοις τούτοις
διορθώσαντες μεγίστης τε διαβολῆς ἡτοῖς τοις
των λόγων τοῦ αἰδανατούς οὐφαντέστος, εἰδο-
φίσταις γρηγόρεον τῆς αἰλεξανδρεῖαν εγκα-
τίας περιστατῶν· ἐπὶ τέτε τοῦ μεταβολῆς τοῦ
την τοῦ τούτου δύο μητρῶν ζήτησαν τοις μητρο-
καίαι δόξασιν ἐδὲν ἐμέμψαντο γεννημάτων
ἢ διεπέμψαντο τοῖς τούτοις πόλεων ἐπισκοποῖς,
ἢ ἐδηλωσαν, ὡς Πλίστικοι οὗτες οὐδὲ τοις περι-
στατοῖς συνδέονται· πῶς γὰρ πρεσβύτεροι οὐδὲ δοκι-
μαῖς ἢ φύρομοι τὸ πίστεως αὐτὸς, μᾶλλον τοῦ
περιστατοῦ· τις δέ τοις δὲ σφάσις τοῦ τηλοῦ
ἀρχῆς παρεδόθησαν πίστιν πίστιν· εἶναι δε τοῦ
τοῦ ὑπέταξαν τῇ αἰνῶν ἐπιστολῇ, ἡ οἵᾳ μη-
παρόστητον καὶ ὅμοροστον οὐδενὶ· μηδὲ
μᾶς μεμνημένοις· ἐπαμβοτεῖσθαι
ταῖς ἐνοίσαις, ὡς μή τε τοῦ Καζάρης φρε-
τας, μή τε τοῦ ἐπομένου τῇ εἰ παταγο-
ς θωράκων παταγατητοῦ σωταράξῃ τῶν ρυματινῶν
σκηπτρῶν, ὡς αὖγάνθων ταῖς λεγεῖσι γεφῖ-
ταρεστηπόντες γράπτες ἐκάτεροι τοῦ προτίθε-
ται παρ' ἐκατέρων ὄμολογεμένα τετέλεσαν
οὐόματα· ταῦτη τῇ γεαφῇ συνεῖναι μέρος
τὸν γὸν τῷ πατεῖ, καὶ μονογυνῆ γένεσιν
ἔναι καὶ τοφεῖσθαι τοῖς ταῖσιν ὑπάρχοι, τάρκα
τε αἰεινοφέναι, καὶ τινῶν πατέρων πεπλη-
ρωκέναι βελκεῖ, καὶ τὰ αἷλλα ὄμοις τοις
μολόγοισιν· τούτοις δὲ συναίδετο· οὐμά-
σιος ἔστι τῷ πατεῖ, ἢ τοινάντοιν, γενέσει
D. Φαντασία μεταμετηθέντες δέ, ὡς εοικεῖ,
ταῦτη τῇ γεαφῇ, τάλιν ἔτερα τοῦ
ταῦτον ξέσεντες· Ταῦτα μηδὲ μία, με-
ματ, συνάδουσαν τῷ δογματικῷ οὐ-
καία συνεκτόνων, εἰ μὴ περὶ οὐδοῦ
διάνοια τοῖς ρήσοις αἰφανῶς ἕγκειται·
οὐδαὲ τὸν αὐτὸν ὅτε, ὄμοροισιν εἴπειν τοῦ γέντε-
ρεινος πάρθροι, αἴτεροι τοις καὶ αὐτοῖς
τον τῆς θεότητος αἰπεφίναντο, εστατεῖσθαι
βελκῆς· Καὶ μυνάμενως καὶ δόξης αἰτία
καὶ εἰκόνα, καὶ τοφεῖσθαι τοις καὶ αὐτοῖς

ἔλεγον ὅταν τινα πίσω ὄλογα φον διηρέει
καὶ λεπιάρει, τὸν σὺ νικομηδεῖα μαζεύρησε
τοῦ, ἀνδρός τε αὐλαῖσθικημάτει, καὶ ταῖς
ἰεροῖς γραφαῖς αὐχενοπίκειβακότ^α. πότε-
ρον δὲ αἴλιτῶς ταῦτα εἴφασαι, η τινὶ ιδιαῖ
γραφῇ σεμνοποιεῖνται τῷ ἀξιώματι τέ μάρ-
τυρ^α, τέλεγχον δὲ ταῦτα
τῆς συνόδου, οὐ μόνον θύσει^α, οὐ μὴ παῖδεν
εἰσεβλημένον, ἐπι νικομηδεῖας μέλασας, τὸν
καντακεντρόπολεως εὑχετέρον^α αἴλιτν αὐτό-
ν^α θύσεις τῷ παμφίλῳ διάδοχο^α, καὶ
πατέρεφιλ^α ὁ σκυθοπόλεως, ἐποδόπωρ^α ὁ
πρακτειας, τῆς πελοποννήσου ονομαζούμενος,
οἰδεῖ^α τε ὁ γερμανικίας, οἵς υἱερον μὲν μα-
κεδόνον τὴν καντακεντρόπολεως ἐπεισῆπη
εἰκλησίαν, καὶ γρηγόρει^α ὁ τῆς αἰλεξανδρέων
εἰκλησίας αἰρεθεὶς προσάτει^α οἱ δῆτότετα
αὐλαῖ Φεονέν^α αἴλιτνοις ὠμολόγην^α αἴλιτν
γέδιανοι^α ὁ τεῖχος καππαδόκαις καὶ Σα-
ραῖς επίσκοπ^α, καὶ γεώγρι^α ὁ λαοδικείας
τοῦδε σύρος, αὐλαῖς τε πολλοῖς μητροπολι-
ταῖς καὶ αὐλαῖς επιστήματες εἰκλησίας επισκο-
πεῖσ^α.

Ajebant autem reperiisse se hanc fidem
scriptam manu ipsius Luciani, ejus qui
Nicomediae Martyrium perperclus est,
viri tum in aliis rebus praestantissimi,
tum in sacris literis admodum exercita-
ti. Utrum vero istud vere dixerint, an
conscriptionem suam auctoritate Mart-
yris commendare voluerint, equidem
nequeo dicere. Perro huic Concilio in-
terfuerunt non solum Eusebius, qui eje-
cto Paulo, ab urbe Nicomediae transla-
tus Constantinopolitanam sedem obti-
nebat: verum etiam Acacius qui Euse-
bio Pamphili successorat, & Patrophilus
Scythopolitanus, cum Theodoro Epis-
copo Heracleæ, quæ Perinthus antea
dicebatur: Eudoxius quoque Germania-
nicæ Episcopus, qui postea pulso Mace-
donio, Constantinopolitanam rexit Ec-
clesiam: Gregorius denique qui Ale-
xandrina Ecclesia electus fuerat Episco-
pus. Quos quidem unum idemque sen-
tire de fide, omnes eo tempore fateban-
tur. Quin & Dianius Cesarea in Cap-
padocia Episcopus, & Georgius Laodi-
ceæ quæ est in Syria, aliquie plures ad-
erant, qui Metropolitanas aut aliunde
illustres Ecclesias administrabant.

$$K \in \mathcal{O}_k, \quad \xi'$$

Περὶ ἵπποτοῦ τὸν μετόπιν, καὶ ὡς γρηγόριος πατέλαβεν
ἀλιξαίδρειαν, αἴθαρασις δὲ Φυζωνείς βρέψει
σιασάταιται.

Σύντοις δὲ καὶ εὐσέβιος ὁ ἐπίκλητος ἐμε-
στονός ὃς τὸ μὲν θύρος, ἐξ ἑδεστοῦ τῆς
ἰερουσαλήμ ἐπάτεριδης πάπης οὖν
πάπειρε τοσταὶ ιεράς ἀπομάθων λόγους, μηδ
ταῦτα παρ ἐλλοπινέξεδιδάχθη πα-
θεμάτα, διδασκαλοις τοῖς ἐνθάδε ζωτικοῖς
Φοίτησας υἱερον δὲ εἴη γηταῖς εὐσέβειώ τῷ
παμφίλῳ, καὶ πατροφίλῳ τῷ προϊσταμέ-
νῳ συνδοπόλεως, τὰς θείας βιβλίους ἡκεί-
σιν τελευτήμονες τε εἰς αὐτοὺς ζητεῖν, ἐπειδὴ συ-
ζητήσαντον καθαιρεθεῖσαι διὰ τὴν κύριον
πηγείαν, εὑφρόνιω τῷ μὲν αὐτὸν συντελεῖ Φεύ-
γαντος οὐδὲν, αφίκεσθοις ἀλλεξάνδρεσταν, φιλο-
σοφοῖς τοις τῇδε φοίτησας καὶ τὰ ἔκειναν διατη-
τείσματά τινας, επανῆλθεν εἰς αὐτοὺς ζητεῖν,
πλακτῶ πάλιν τῷ μὲν εὑφρόνιον συνδιέτριψεν

C A P. VI.

*De Ensebio Emiseno: & quomodo Gregorius
Alexandriam ingressus est; Athanasius vero
fuga elapsus, Romanam venit.*

Eusebius quoque cognomento Emi-
senus, huic Synodo interfuit. Qui
nobilis genere natus apud Edessam urbē
Osdroénā, à puerō juxta patriam con-
fuetudinem sacras Scripturas didicit;
postea vero in Gentilium disciplinis in-
stitutus est à magistris qui tum in ea civi-
tate morabantur. Tandem vero inter-
pretibus usus Eusebio Pamphili & Patro-
philō Scythopolitano Episcopo, ad sum-
mam sacrorum voluminum notitiam
pervenit. Inde Antiochiam profectus,
cum Eustathius propter accusationem
Cyri, Episcopatu exutus fuisse, cum
Euphronio Eustathii successore familia-
riter vixit. Sed quia Sacerdotium detre-
cebatur, migravit Alexandriam, Philo-
phos qui illic erant auditurus. Quorum
disciplinis cum abunde excultus esset,
redit Antiochiam, atque illic cum Flac-
cilio Euphronii successore versatus est.